

Do Kutné Hory vlakem aneb jak strávit únorový den

Na výlet se nejezdí každý den. Zvláště do jiných měst, než je naše mater urbium. My jsme však měli tu příležitost a dvacátého dne měsíce hladu jsme se sešli na Hlavním nádraží. Za doprovodu profesorek Semerádové a Sirovátkové, která s sebou vzala ještě dceru a syna, jsme se doplazili na nástupiště.

Děvčata mého věku obvykle označení vlaků nezajímají, takže vím pouze to, že jsme jeli do Kolína, poté do Kutné Hory-Sedlec a odtud vlakem podobném Motoráčku do Kutné Hory-centrum, která je ve skutečnosti necelý kilometr od centra. Bylo obvyklé únorové počasí a my jsme šli do zdejší oblíbené památky, chrámu sv. Barbory, která je známá hlavně díky své účasti na seznamu kulturního dědictví UNESCO. Prohlíželi jsme si umělecké skvosty, marně se snažili rozpoznat, která ze soch ctností je která a hádali se, na co asi dřív hrával andílek sedící na varhanech. Postupně jsme ale všichni začínali dostávat hlad, takže jsme se odebrali do blízké restaurace na oběd. Najedli jsme se bez nesnází, dokonce jsme díky našim detektivním schopnostem zjistili, komu patří oběd, ke kterému se nikdo z nás nehlásil. Po obědě jsme se odebrali na hlavní část programu: výstava o Jiřím Trnkovi a jeho tvorbě V zahradách imaginace v galerii GAsk. Individuálně jsme si výstavu prošli, nakonec jsme však téměř všichni zůstali na interaktivní výstavě pro děti a společnými silami jsme se snažili míčkem trefit sloní chobot, protože když jsme nějaký předmět na plátně trefili, něco udělal. Nakonec jsme k našemu zklamání museli konstatovat, že hra co se týče chobotu asi není naprogramovaná na něco zvláštního a postupně jsme výstavu opouštěli. Cestou k morovému sloupu nás pobavil nápis nad dveřmi hospody: „Nechcete-li vy žít proto, abyste mohli pít, napijte se aspoň trochu, abych mohl žít já!“ U morového sloupu, kde jsme se pokoušeli se směsicí francouzštiny, angličtiny a češtiny luštit latinský nápis, byl rozchod a sice netuším, co kdo čekal, že budeme dělat, ale bezmála polovina třídy se nahrnula do pekárny a ti, co zbyli, si koupili pouta v hračkářství a honili se po náměstí s tím, že jsou Policie České republiky. Někteří se zase prošli po blízkém Václavském náměstí, ale nebylo tak velkolepé jako to pražské. Pak už byl čas jet domů. Jen tak tak jsme stihli vlak a uháněli jsme do Prahy. Rozhodně jsme však mohli uhánět více, protože celkové zpoždění vlaků bylo 50 minut, ale jak již mnoho lidí podotklo, byly to České dráhy.

Tak jako tak jsme si den užili. Byl to plnohodnotný den. Byl to den plný zážitků, umění a zpožděných vlaků.

Sára Šamánková a třída R1.A

vlevo chrám sv. Barbory, vpravo Jezuitská kolej (galerie GAsk)